

gjort denne Mand Uret. Naar disse 3 Mænd, der have de bedste Betingelser som Jurister og Læger til at sætte sig ind i hele denne Sag, have erklæret, at den højtærede Justitsminister har Uret, burde den højtærede Justitsminister have taget denne Sag op igen til Undersøgelse.

Den højtærede Justitsminister blev i Gaar af det ærede Medlem fra Odense (Marott) betegnet paa en Maade, om hvilken jeg maa sige, at jeg i den Tid, jeg har haft den Ære at være Medlem af dette Ting, ingen Sinde tidligere har hørt nogen Justitsminister blive betegnet saaledes. Jeg skal tillade mig at nævne, hvorledes nogle andre Mænd offentlig have betegnet den Handling, som Justitsministeren har begaaet. Det er ansete Universitetsprofessorer, højtstaaende Embedsmænd her i Landet, der have udtalt om Justitsministerens Regeringshandling, at de ere opværende Uretfærdighed. De have brugt endnu stærkere Udtryk derom, og der er ikke gjort det ringeste overfor disse Mænd. Nu tillader jeg mig at spørge det høje Ting og særlig den højtærede Konseilspræsident: Tror den højtærede Konseilspræsident, at vi her i Landet kunne være tjente med at have saadanne Forhold, at højt ansete Embedsmænd betegne Handlinger af den Mand, som skal være Retfærdighedens øverste Vogter her i Landet, som opværende Uretfærdighed? Tror det højtærede Ting og den højtærede Konseilspræsident ikke, at den offentlige Moral her i Landet lider Skade ved, at saadanne Forhold kunne blive ved at bestaa?

Første Viceformand (J. C. Christensen): I Anledning af den ærede Talers Forespørgsel til Konseilspræsidenten, finder jeg det rigtigt at bemærke, at Konseilspræsidenten paa Grund af Familieforhold er forhindret fra at være til Stede her ved Mødet.

Rørdam: Jeg takker Formanden for Meddelelsen. Den højtærede Justitsminister trøster sig maaske med, at der her i Tinget vil være en Skare af Partifæller, der ville slaa Kreds om ham og beskytte ham. Men jeg siger den højtærede Justitsminister, at det nytter intet som helst. Vi have en Gang før set dette, at en Kreds af Partifæller have slaaet Kreds om en Justitsminister, det nyttede heller ikke noget den Gang. Professor Salomonsen har i en Artikel i „Berlingske Tidende“ skrevet nogle profetiske Ord, der lyde saaledes: „La vérité est en marche“: Det betyder

paa Dansk: Sandheden rykker frem. Og jeg kan forsikre Justitsministeren, at i denne Sag vil Sandheden rykke frem, og da vil det være ganske ligegyldigt, hvad dette Ting foretager sig eller ikke.

Da Justitsministeren udsendte sin eneste Redegørelse for Aarsagen til Dr. Muus's Afskedigelse, bebrejdede han som bekendt Dr. Muus i meget haarde Ord, at Dr. Muus ikke havde nævnt noget om den Anklage, der var rettet mod Læge Langhoff af Baron Rosenørn-Lehn i Saks-købing og af Saks-købing Byraad for Drik-fældighed, inden Dr. Muus indstillede Langhoff til Embedet i Holstebro. Og Ministeren siger i sin Redegørelse: „Hverken i Indstillingen eller i disse Samtaler blev det imidlertid af Sundhedsstyrelsens Formand berørt, at Læge Langhoff ham bekendt til Tider havde den Fejl, at han gjorde sig skyldig i Misbrug af Alkohol. Hvis denne Meddelelse var sket, vilde det naturligvis have haft til Følge, at den konstituerede Distriktslæge straks var bleven indstillet til Embedet“. Altsaa, den højtærede Justitsminister siger her rent og klart, at hvis han havde vidst, at der forelaa en Anklage for Misbrug af Alkohol, vilde Distriktslæge Langhoff ikke have faaet Embedet. Jeg beder det høje Ting lægge Mærke til, at ganske løse og ugrundede Anklager, som det var, og som det siden viste sig, at Rosenørn-Lehn kun havde paa anden og tredje Haand, ansaa Justitsministeren paa det Tidspunkt, da der intet andet vidstes, for saa betydningsfulde, at en Mand, mod hvem saadanne Anklager vare rettede, vilde han ikke give et Embede. Saaledes saa Justitsministeren den Gang paa en Embedsløge, der gjorde sig skyldig i Misbrug af Alkohol. Ministeren siger saa endvidere i sin Redegørelse: „Hvorledes Ministeren vilde se paa Sagen, det kunde Dr. Muus jo ikke vide, og han burde heller ikke antecipere Ministerens Afgørelse ved slet ikke at omtale Forholdet for ham, Resultatet af en saadan Omtale vilde sikkert den Gang være blevet det samme, som det blev, da Forholdet senere blev bekendt for Ministeren, nemlig en grundig Undersøgelse af Forholdene“.

Jeg beder atter det høje Tings Medlemmer lægge Mærke til, at Ministeren den Gang mente, at selv en saa løs og andenhaands Udtalelse som Rosenørn-Lehns om en Embedslæges Drikfældighed uvægerlig maatte føre til en grundig Undersøgelse af Forholdene. Jeg skal da vise det høje Ting, hvorledes Ministeren nu stiller sig til en Undersøgelse af anklagede Lægers Forhold.